

V spomin velikemu mislecu in revolucionarju EDVARDU KARDELJU

Novo in staro v KS Edvard Kardelj

Pod Šmarno goro in vzdolž še vedno umazane Save se širita naselji Tacen in Šmartno s svojim kmetijskim, prometnim in turističnim značajem in zaledjem. Naseljem, v katerih je vse več prebivalcev nekmečkega stanu, ki delajo drugod in so doma po delovnem času, se zelo spreminja podoba in ureditev. Tako je tudi tu na robu Ljubljane, toda kraja ohranjata primestno vlogo še vedno kmečkega in obenem vse bolj turističnega kraja. Zaradi tega so se tudi kmetje zavzeli in preprečili nadaljnjo pozidavo kmetijskih zemljišč, kajti življenje in turizem na takšem območju, kot je Šmarna gora z okolico, kajakaška in ribiška Sava, živahen tok ob vratih v Ljubljano in svojsko zaledje severnega dela mesta, terja naravno okolje, v katerem se tudi kaj pridela, ki ga krasijo drevje in cvetlične grede in ne le lepi zidovi. Turizem uspeva, če je raznovrsten in se v njem prepletajo tako možnosti za obiskovalce kot za krajanje: izletniški, kmečki, rekreacijsko-športni in ne nazadnje tudi tradicionalni, ki mu je podlaga gostinska storitev, prijetna nastanitve, motel, trgovski center, pošta in vsekakor kakšna ustrezna proizvodnja. Če pomislimo še na spomenik vstaje na pobočju Šmarne gore in druga zgodovinska obeležja, kulturne in naravne znamenitosti (gozdna učna pot na Grmado), na Rašico in tovarno Rašica v sosednjih Gameljnah (vse je en šolski okoliš), na Vikrče in Pirniče, pa Brod in Vižmarje, na žive društvene dejavnosti, potem je tu marsikaj več od tistega, kar videvajo prostorski uredjevalci in načrtovalci razvoja. Ljudem ni mogoče razložiti, zakaj vrsto let ne pride do ureditve zaščitenega in rekreacijskega območja Šmarne gore, zakaj tako prelagajoče (ob obljubah!) nastajajo zasnove ureditve krajev, zakaj se bolj enotno ne snuje turistična zasnova tega središčnega kraja ob cestnem križišču in priključku. To, kar nastaja ob pripravah na svetovno kajakaško prvenstvo in kar naj bi 1991 označevalo tudi petdesetletnico začetka vstaje, ni grajeno na celovitem turističnem konceptu območja, temveč bo razmeščeno na raznih lokacijah, ki jih kaže še pretresti. Saj ni tako daleč čez mejo na ogled, če ne moremo sami domisliti, kako se urejajo turistični kraji: po principih gospodarjenja, s kompleksnim urejanjem krajev in z dolgoročno zasnovo!

Prav takšna vprašanja obravnavamo v tej krajevni skupnosti, ki se imenuje po velikem vzorniku in dolgoletnem krajanu – Edvardu Kardelju. Januarja ali februarja mu vsako leto posvetimo prireditev. Leta 1986 smo razpravljali o razvoju krajevnih skupnosti v luči Kardeljevih usmeritev, lani je bil govor o mladini, njenem življenju in delu, letos pa bomo obravnavali ustavne dopolnitve z vidika naših razvojnih teženj. Misel E. Kardelja je živa in široka, zato povabimo na takšne razprave goste iz cele Ljubljane. Tudi Šmarna gora in Sava in vse drugo ima mestni in še širši pomen, zlasti pa zasnova nekega jedra ne more biti le lokalna ali občinska zadeva. Tudi mi želimo s širših obzorij gledati na razvoj Ljubljane in okolice, saj vsi plani, programi in projekti, ves naš razvoj nastaja z objekti in dejanji v konkretnem okolju. Prav nedomislitost je vzela prvinsko podobo našim krajem in botruje tudi šibkim točkam gospodarjenja. Nekaj Kardeljevega želimo, vizionarkega, toda realnega po zmožnostih in uspešnosti.

dr. Avguštin Lah

Le kakovost zagotavlja kulturi preživetje

Začelo se je leto 1988, ki je obetalo (in še vedno obeta) kulturi (pa tudi nekaterim drugim družbenim dejavnostim) težke čase.

V letošnjem, pravkar začetem letu, naj bi se nekatere družbene dejavnosti, med njimi seveda tudi kultura, financirale iz ostanka dohodka. Vemo, kaj to pomeni, kajti mnoge delovne organizacije tega ostanka dohodka nimajo druge pa so zaradi »zaostrenih pogojev zaposlovanja« na robu donosnosti. Skupščina SRS je na pobudo Kulturne skupnosti Slovenije sprožila ustavni spor na Ustavnem sodišču Jugoslavije glede vira financiranja kulturnih dejavnosti in s tem dosegla, da bodo kulturne dejavnosti tudi v letu 1988 financirane iz osebnega dohodka, Orwellova srhljiva vizija iz romana »1984« je torej preložena vsaj še za eno leto.

Kljub trenutnemu olajšanju, pa negotovost glede zagotavljanja materialnih sredstev za kulturne dejavnosti še vedno traja. Pričakuje se, da bodo ta sredstva v letu 1988 realno za okoli 5% manjša kot so bila v letu 1987 in da bo, že tako ne preveč bleščeče stanje, v prihodnje še bolj patinirano s pomanjkanjem denarja. Demagogi bi rekli, da je edina rešitev v »varčevanju« in »iskanju notranjih rezerv«. Toda takšne izjave so navadno floskule, kajti izredno težko je varčevati, če nič nimaš in zelo težko je iskati notranje rezerve tam, kjer jih nikoli ni bilo. Posebej to velja

za amatersko kulturo, kjer vsi člani svoj prosti čas brezplačno namenijo kulturnemu udejstvanju. Tako so dvakrat prikrajšani. Medtem ko drugi izrabljajo svoj prosti čas za »sivo ekonomijo«, ki po uradnih podatkih številnim zagotavlja nemajhen vir dohodka, se amaterski kulturni delavci zaradi »svoje duše in srca« (če smo malce sentimentalni), odpovedujejo tako dodatnemu dohodku kot svojemu prostemu času. O tem, kako slabo so plačani mentorji in drugi strokovni sodelavci za svoje strokovno delo, na tem mestu sploh ne bomo izgubljali besed. Toliko torej o varčevanju in notranjih rezervah. Preživetje v teh negotovih časih zagotavlja samo kakovost in svobodna menjava dela. Le kakovostne skupine s sposobnimi organizatorji si bodo lahko zagotovili dovolj denarja za obstoj in napredek. Ključ do kakovosti je izobrazbenje članstva in mentorjev. Zveza kulturnih organizacij Slovenije organizira seminarje (začetne in nadaljevalne) za vsa področja kulturnega udejstvanja, prav tako imajo mnoga društva in skupine svoje interesne izobrazbenje krožke (KUD »Komandant Stane«, Pirniče, DPD »Svoboda« Medvode, Folklorna skupina »Emona«, Sindikalni pihalni orkester »Litostroj«, ...) Tudi Zveza kulturnih organizacij občine Šiška bo v tekočem letu poskušala organizirati nekaj različnih seminarjev. Torej je možno-

sti za izobraževanje dovolj. Ni pa dovolj obiskovati le seminarje za uspešno delovanje društev in skupin. Poleg dela na lastnih projektih (predstave, koncerti, drugi nastopi), bi morali člani društev in skupin spremljati tudi delo drugih sorodnih (amaterskih in profesionalnih) skupin in z njimi izmenjavati izkušnje. Le tako bodo ostajali v stiku z živo ustvarjalnostjo. To je tudi pot do preseganja najprej društev, nato pa tudi občinskih meja, kajti s kakovostjo je pogojeno tudi povpraševanje. Kakovostnejše, inovativnejše predstave (koncerte, nastope) je lažje prodati in skupine za takšne projekte lažje dobivajo sponzorje in finančno pomoč. Krog je zaključen. Kvaliteta je tisto zdravilo, ki bo omogočilo, da bo svobodna menjava dela zaživela, tako kot si vsi želimo.

Mnoga društva in skupine ta »recept« že dolgo uporabljajo in imajo manj finančnih težav, kot tiste skupine, ki se zanašajo le na redne dotacije Zveze kulturnih organizacij.

Zaradi pomanjkanja denarja bodo tudi razlike v dotacijah, ki jih deli ZKO Šiška, večje, kot so bile dosedaj.

Milan Pirker

Predsedstvo SFRJ je podelilo Aleksandri Gorup red republike s srebrnim vencem

Tov. Aleksandra GORUP izhaja iz napredne učiteljske družine, ki je ilegalno delovala v narodnoosvobodilnem gibanju. Ker so bili starši zaradi svoje aktivnosti preganjani, so skupaj s hčerko januarja 1944 odšli v partizane.

Po osebovotitvi je tov. Gorupova delala kot članica mestnega komiteja SKOJ-a v Varaždinu, kjer je tudi obiskovala gimnazijo. Kot mladinka se je udeležila kongresa mladine v Zagrebu in več delovnih akcij. Končala je tudi študij na metalurški fakulteti v Ljubljani. Najprej je bila zaposlena v Železarni Zenica, potem v Inštitutu za elektrovezve oz. v Iskri – tovarni elementov – IEZE.

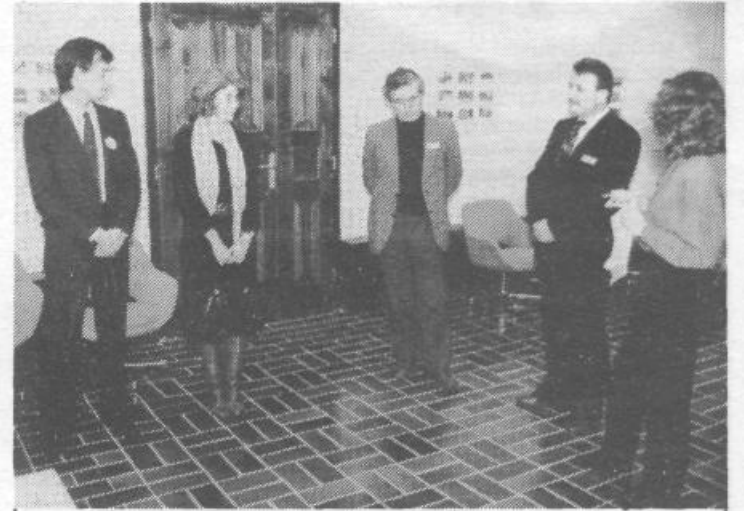
V KPJ je bila sprejeta leta 1946, kot delegat se je udeležila tudi vrste kongresov ZK (leta 1950 kongres ZK BIH, VII. in VII. kongres ZKS), bila je članica CK ZKS od let 1973–1978, članica občinskega in mestnega komiteja ZKS in delegat republiške konference SZDL za zvezno konferenco SZDL, predsednica sveta za vprašanja družbeno-ekonomskega in političnega položaja žensk pri predsedstvu mestne konfe-

rence SZDL ter članica istega sveta pri predsedstvu RK SZDL Slovenije. Zaradi svoje aktivnosti, predvsem na področju samoupravne organiziranosti, poznavanja družbeno-ekonomskih odnosov, aktivnosti pri uresničevanju ustavnih amandmajev in ustave, je bila tov. Aleksandra Gorup junija 1976 imenovana za namestnico Družbenega pravobranilca samoupravljanja Ljubljana.

Vidne so njene zasluge za uveljavljanje samoupravnih socialističnih odnosov v sleherni delovni sredini, kjer je sodelovala. Tovarišica Gorupova je kot družbenopolitična delavka na podlagi svojih izkušenj in znanja prispevala k pozitivnemu reševanju problemov posameznika, skupine delavcev ali samoupravnih organov ter organizacij. V veliko pomoč je bila s svojim strokovnim pristopom tudi občinski organizaciji Zveze sindikatov Ljubljana-Šiška in je vedno svetovala v skladu s svojo pristojnostjo. Za njo značilen način dela je stalna pripravljenost nudenja drobnih nasvetov ali neposredna njena sodelovanja v aktivnostih za zakonito reševanje težav.

Letos se je tovarišica Aleksandra

Gorup upokojila, neizbrisni pa so rezultati njenega več kot desetletnega dela pri graditvi in uveljavljanju institucije družbenega pravobranilca samoupravljanja, za posebej prizadevano delo na področju varstva samoupravnih pravic delavcev in družbene lastnine, za uresničevanje in izvajanje zakona o združenem delu.

Na povabilo CK ZKS se je na študijskem obisku v Sloveniji mudila delegacija združene socialistične stranke Katalonije. Delegacija katalonskih komunistov, ki jo je vodil član političnega biroja centralnega komiteja Jordi Guillot, se je ob tej priložnosti želela vsestransko seznaniti s Slovenijo v Jugoslaviji, še bolj okrepiti odnose med partijama in podpreti sodelovanje med katalonskimi in slovenskimi podjetji. Najprej se je z njimi pogovarjal Milan Kučan, predsednik predsedstva CK ZKS, člani CK ZKS, obiskali pa so tudi našo občino, točneje Pivovarno Union, kjer so jih gostitelji seznanili s proizvodnjo in dosežki tega največjega jugoslovanskega izvoznika piva.

NAŠA ANKETA

Želim si...

Pavla Traven, 68-letna upokojenka:

»Najbolj si želim, da bi bil mir na svetu, da bi bilo več razumevanja med ljudmi in da bi bili zdravi. Ker je naša hiša tik ob cesti, bi bilo dobro, če promet ne bi bil tako gost. Ob sobotah in nedeljah nam zaparkirajo dvorišče, tako da se človek še okoli lastne hiše ne more prosto gibati. Obrtnikov, ki bi popravljali manjše stvari, tudi ni. Rada bi videla, da bi se del mladih izšolal tudi za obrtniške poklice. Upam, da letos ne bo še večja draginja kot lani.«

Karel Breznik, 75-letni upokojenec:

»Občinska Šiška je precej delavna, kar je razvidno tudi iz Tribune. Zato upam, da si bo opomoglo tudi šišensko gospodarstvo. Seveda to

brez spremembe predpisov in pomoči zvezne vlade ne bo šlo. Upam, da bodo sprejeli tudi ustrezno devizno zakonodajo. Če bodo na vodilnih mestih bolj poštene, bo tudi v osnovnih celicah ljudem bolje. Vsaka kriza se enkrat konča in upam, da smo že na prelomnici na bolje. Kar se pa KS tiče – če imajo privatniki dovolj denarja za nakup težkih tovarnjakov, naj pa še za parkirišče poskrbijo, da ne bodo zasedali krajevne. Želim si, da bi kulturno-prosvetne organizacije za svoje delo dobile več denarja.«

Ljudmila Novak, 45 let, kuharski tehnik:

»Želim, da bi bili vsi zdravi ter da bi ne bilo vojne. Dobro bi bilo, če bi komunalci in ostali odgovorni skrbeli, da bi bil kraj bolj čist. Za okolico hiš moramo pa tako ali tako sami skrbeti. Malo več reda v krajevno skupnost je vnesel prehod s hišnih števil na ulične, čeprav je bilo v začetku nekaj težav pri raznašanju pošte. Nujno potrebna bi bila nova trgovina, ob kateri bi imele prostor tudi storitvene in uslužnostne dejavnosti. Toda kaj, ko denarja vedno

primanjkuje. Vprašanje je tudi, kakšni so interesi za rešitev takih problemov – od krajevnih do občinskih.«

Barbara Udovč, 23-letna študentka andragogike:

»Naših gospodarskih težav in razmer ne bi komentirala. Bi pa želela izboljšati precej stvari v naši krajevni skupnosti. Vsem na oči je nefunkcionalno in neurejeno parkirišče za obiskovalce Šmarne gore, ki kvari izgled celotni KS. Tu so vedno parkirani težki tovornjaki s priklopniki, tako da izletniki svoja vozila parkirajo kar po dvoriščih. Krajevna trgovina je premajhna, v kraju ni storitvenih in uslužnostnih dejavnosti. Skratka, želela bi, da ne bi bili Ljubljančani le po poštnih številkah, temveč tudi po urejenosti in opremljenosti kraja.«

Oton Fatur, 15-letni dijak:

»Najraje bi videl, da bi uredili športna in teniška igrišča v KS, saj so igrišča šolskega centra RSNZ vedno zasedena. Mladina se nima kje zbirati, shajamo se le po domovih. Dela krajevne mladinske organi-

Dom mladih Šiške še naprej ostaja sramota naše občine

V času, ko se bliža naš kulturni praznik, smo ljudje pozornejši do dogajanj na kulturnem področju v širšem sociološkem prostoru, prav tako pa tudi v svoji bližnji sredini. Prav ta dogajanja pa so za nas najbolj boleča, saj sestavljajo pomemben del našega vsakdanjega življenja. Zaradi teritorialne bližine nam najbolj omogočajo vpliv na izoblikovanje in izvajanje programa, prav

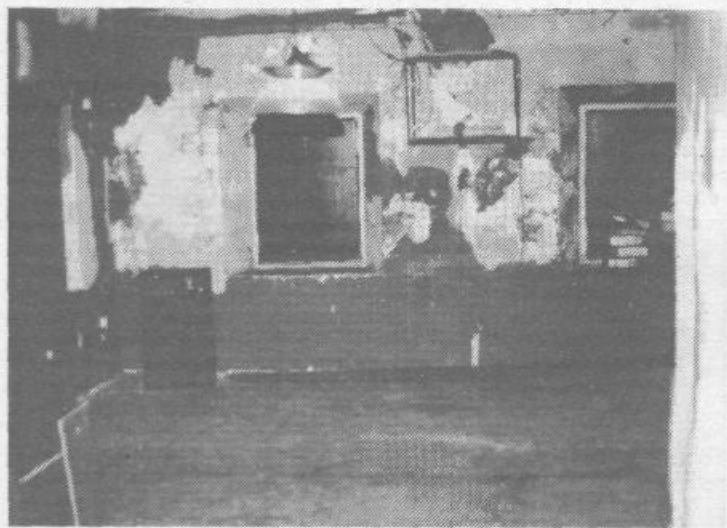
tako pa nam omogočajo zapolnitev svojega prostega časa z vključevanjem v izvajalskem smislu. Pomembne funkcije, ki se s tem vrše pri izoblikovanju človeka kot osebnosti mislim, da mi ni potrebno navajati. Inflacija in kot njena posledica padec družbenega in osebnega standarda povzročata odtujitev med ljudmi, ta pa se z vsakim novim ukrepom potencira. Z lastnimi

dejanji dokazujemo, da smo na preizkušni družbeno razvojni stopnji človekove zavesti, saj zamerjamo področja, ki so za nas v tem trenutku najpomembnejša – družbene dejavnosti. Otepa-mo se vsake stvari, ki ne pripomore k višjemu osebnemu standardu, družbene dejavnosti obsojamo, da živijo na račun družbe, na njih pa ne gledamo z vidika združevanja delovnih ljudi in občanov v oblike, ki omogočajo realizacijo njihovih življenjskih potreb, katerih brez združevanja sredstev ne bi mogli realizirati. Pa bodimo bolj konkretni.

Mlade še vedno boli, da so v družbenem življenju zapostavljeni in vedno večje težave nastajajo pri zadovoljevanju njihovih interesov. Rešitve obnove osrednjega doma mladih Šiške, ki bi omogočal zadovoljevanje potreb mladih kljub velikim naporom še vedno nismo našli, tako da je stavba na Vodnikovi 141 še sramota naše občine. Stavba je v stanju, ki ne omogoča ničesar, saj je že tako dotrajana, da so njena vrata zaprta. Potrebni so temeljiti gradbeni posegi.

Lani se je na prošnjo OK ZSMS Lj. Šiška odzvalo več delovnih organizacij, ki so bile pripravljene finančno podpreti obnovo doma, kar kaže, da ima združeno delo interese, da sovlaga v konkretni program. Žal pa zakonodaja tega ne omogoča v zadovoljivi meri. Vendar pri tem ne bi smelo ostati, saj se moramo zavedati, da je dom mladih Šiške neizogibno potreben. Družba se mora problema zavedati in zagotoviti ustrezno rešitev, saj bomo drugače namesto kulturnih gradil domove za mlade prestopnike. Le teh pa je v tej gospodarski in moralni krizi vse več. Morda bi znova veljalo obuditi že staro zamisel, denimo po medvoškem vzorcu, kjer se je svobodna menjava dela medvoških krajevnih skupnosti z združenim delom tako vkoreninila, da so rezultati več kot očitni. Kaj so vse s tako zbranim denarjem že zgradili ne bi ponavljali, saj smo o tem že v prejšnji številki JT veliko pisali, gotovo pa je, da dajemo sebi in to bi moral postati moto za vnaprej.

Franci Kumer

PO OBISKU NEKATERIH OO ZSMS LJUBLJANA ŠIŠKA

Brez čuta lastne odgovornosti je vsak trud zaman

Minilo je že pol leta od zadnjega poročanja o stanju mladinske organizacije v občini, oziroma organiziranosti in (ne)delovanju osnovnih organizacij v šolah, združenem delu in krajevnih skupnostih. Zlasti pri slednjih je bilo stanje alarmantno, saj skoraj 2/3 osnovnih organizacij ni delovalo. Zato je predsedstvo občinske konference ZSMS jeseni organiziralo dva seminarja za vse mlade, torej v šolah, krajevnih skupnostih in delovnih organizacijah. Na teh, dokaj dobro obiskanih seminarjih so se izoblikovala mnenja, oziroma dane so bile smernice za delo v naprej. Odločili so se, da se bodo postopno seznanili in raziskali vzroke za (ne)dejavnost. Najprej so se lotili osnovnih organizacij v krajevnih skupnostih. Opravili so razgovore s predsedniki OO ZSMS, seveda tam, kjer so jih imeli, ali s tajniki, tam kjer ni bilo mladinskih predstavnikov. Stanje je, razen seveda svetlih izjem, zelo slabo, ali bolje reče-

no, alarmantno saj je bila več kot polovica krajevnih skupnosti brez OO ZSMS, oziroma imeli so predsednika brez predsedstva. Po opravljenih razgovorih se je stanje malo izboljšalo. Namreč v nekaterih krajevnih skupnostih so začeli s prebujanjem mladinskih organizacij. Denimo v primestni krajevni skupnosti Edvard Kardelj se nekaj mladincev zares trudi, da bi k delu pripravili mlade. Možnosti za kakovostno delo so velike saj prostore za to imajo pa tudi dvoran za izvajanje interesnih dejavnosti je dovolj. Žal pa kljub zavidani vrednim prostorom mladi ne zahajajo vanje. Lotilo se jih je malodušje, ki ga tudi sami ne znajo razložiti.

Škoda, bi rekli mladi v oddaljeni vaški skupnosti Trnovec – Topol, ki takšnih možnosti nimajo saj jih pesti huda prostorska stiska. Tudi po domovih se ne morejo več sestajati kajti kuhinje ali sobe so postale pretesne za skoraj štirideset mladinc

cev, kolikor jih je vključenih v OO ZSMS to je skoraj dve tretjini vseh mladincev v tej KS.

Hvale vredno, ni kaj, a ne toliko po številu, kot po dejanjih, kajti ti mladi zares živijo s kramjem. Vem, rekli boste saj morajo, ker so zaradi slabih avtobusnih zvez primorani ostati doma. A temu ni tako, prav nasprotno. Fantje in dekleta so vsakdanji vozači, ki v Ljubljani delajo, se šolajo in obiskujejo številna društva. Vzamejo pa si tudi čas za prijeten klepet v domačem okolju, ali za dramski krožek. Po potrebi se vključujejo v vse prostovoljne akcije, krepko pa zavijajo rokave tudi na kmetijah.

Žal pa so mladi v KS Trnovec-Topol le iskrica upanja, da mladi če hočejo tudi veliko naredijo. K temu so pripomogli tudi kraja-

ni, ki imajo zanje veliko razumevanja in jih spodbujajo k še tvornejšemu delu, kar pa je, roko na srce, v mestih KS prava redkost. Zato v krajevni skupnosti Komandanta Staneta kjer živi več kot 2000 mladih, denimo še vedno nimajo mladinske organizacije. Seveda pa za takšno stanje niso krivi le krajan, ki bi jih sicer morali krepko spodbuditi k delu, tudi mladi ne najdejo oziroma ne znajo poiskati pravega stika z okoljem. Prepuščeni so sami sebi, posledice pa so nam znane. Ob tem bi se, kot družba, morali zelo zamisliti in biti z mladimi bolj strpni in jim znati prisluhniti. Vendar bi se tudi mladi morali zavedati, da je brez čuta lastne odgovornosti vsak trud zaman.

V. V.

zacije sicer ne poznam, vem pa, da v prostorih KS že dolgo ni več mladinskih plesov, ki si jih gotovo ne želim samo jaz. Morda bi veljalo razmisljati tudi o organiziranju kakšnega video-kluba, kjer bi si lahko izposojali video kasete in kasete z računalniškimi programi. Želim uspešno zaključiti šolsko leto in – da bi imeli med počitnicami dovolj snega!«

Jože Gabrovšek, predsednik sveta Krajevne skupnosti dr. Petra Držaja:

»Želim, da bi v tem srednjeročnem obdobju v naši krajevni skupnosti dokončno uredili nekatere zadeve, ki jih že dolgo premlevamo, predvsem toplifikacijo. V tej krajevni skupnosti je še precej stanovanjskih blokov in zasebnih hiš, kjer še vedno kurijo trda goriva, zaradi česar je zrak ne samo na območju krajevne skupnosti pač pa tudi na šišenskem območju zelo onesnažen.

Skupaj z nekaterimi sosednimi krajevnimi skupnostmi smo že lani

začeli s pripravami na kabelsko televizijo. Žal se je v anketi, ki smo jo dali v vsa gospodinjstva, prijaviло zanj samo 252 gospodinjstev, kar je premalo za hitrejšo izpeljavo te akcije.

Letos bi tudi radi dokončno obnovili fasado na stolpnici Celovška 103, pa obnovili kanalizacijo na Gospodinjski ulici.«

Edvin Stepančič, upokojenec:

»Pričakujem, da se bo naša jugoslovanska kriza polagoma zmanjševala in želim, da bi bilo čedalje manj nerealnih kritik in da bi imeli občani zaupanje v vodstvo. Vsakdo naj bi upošteval, kaj je realno prispevati k zmanjšanju naših težav. Vsak kraj ima svoje probleme, pa je treba potrebe prilagoditi možnostim.

V občini Šiška kar dobro 'vozimo'. Edini Strajk je bil menda v Litostroju. Tam so zadeve potem pametno rešili. Zaključni računi bodo zdaj pokazali, če je kaj zgubašev. Ne želim, da bi imeli kje kakšne prisilne uprave.

ŠIBKE TOČKE

»Ni ga, ki bi tako dobro vedel, kaj je v tvoj prid, kot veš sam«

Ta misel Jeremyja Benthoma je še kako aktualna za naš današnji trenutek. Posebej, če izhajamo iz temeljnega konflikta, ki je tu in katerega soudeleženci smo: med razvojem samoupravljanja – vplivom delavca in občana na odločitve in etatično-birokratskim odnosom države. Brez kakršnegakoli filozofiranja je dejstvo, da ogromen aparat prerazdelitve ne deluje v horizontalni smeri, znotraj združenega dela, temveč v navpični smeri. Zato tudi država ne more in dejansko tudi ne odpravlja vzrokov inflacije, temveč samo nudi kompenzacijo za posledice. Ali če rečemo drugače, država intervenira vedno prepozno in so zato njeni ex post facto ukrepi »bolj dragi« in manj učinkoviti, kot bi lahko bili pri bolj vzročnem načinu interveniranja. To povleče za seboj seveda tudi stroške tega intervencijskega aparata. Pri tem gre za veliko zmoto ponujenega in utečenega stroškovno-storitvenega klišēja. Namreč, povečanje izdatkov tega aparata ni nujno povezano tudi s povečanjem »out puta«. Kajti, če že gre za povečanje storitev tega aparata, pride do še veliko večjega povečanja stroškov na strani uporabnikov teh storitev, tako da je končni učinek venomer negativen. Razlog za to, da ostaja ohranjena ta birokratska oblika dajanja storitev države, kljub ciljni in stroškovni neučinkovitosti, ki je vedno bolj očitna, je zatorej zagotovo v zvezi z vlogo kontrole, nadzora itd., ki ga opravljajo te centralizirane birokratske službe. In ne nazadnje, vedno bolj se uveljavlja cilj, ko država prevzema mesto menjalne transakcije, v kateri se dajejo materialne ugodnosti »režečem« v zameno za njihovo moralno podporo in priznavanje statusa quo te družbe, ki botruje njihovi revščini. Zelo pomemben pogoj, da si lahko deležen teh storitev države, pa je tvoja sposobnost, da se prilagodiš rutini in zahtevam te birokracije, sposobnost, ki je, tega pač ni treba posebej poudarjati, pogosto v obratnem sorazmerju s potrebo.

IMAMO NAJVEČ DELAVCEV V OBRTI

Spremembe pri plačilu šolnine

V Medobčinskem skladu za izobraževanje delavcev na področju samostojnega osebnega dela Ljubljana, Miklošičeva 26 (tel.: 312-533) imajo navado, da zaseda skupščina sklada dvakrat letno. Ta najvišji organ sestavlja 16 delegatov delavcev in 14 delegatov obrtnikov, ki zaposlujejo delavce. Kot je znano, pokriva sklad 14 občin ljubljanskega območja, kjer je pri obrtnikih zaposlenih nad 7500 delavcev in delavk. V naši občini zaposlujejo obrtniki nad 1600 delavcev in delavk.

Na jesenskem zasedanju, ki je bilo 12. decembra, so delegati, med katerimi so bili tudi Vili Rotter, Marina Klopčič in Janez Bonča, obravnavali in sprejeli poročilo o delu sklada v prvih devetih mesecih letošnjega leta in smernice za plan dela v letu 1988. Pretehtali so tudi finančno poslovanje sklada.

Sklad organizira in financira za delavce v samostojnem osebnem delu vse oblike izobraževanja ob delu in iz dela, strokovne ekskurzije ter obisk kulturnih prireditelj. Sodeluje tudi pri organiziranju in plačilu poučnih izletov in družbenopolitičnega izobraževanja, ki ga izvajajo OO ZS zveze sindikatov delavcev pri obrtnikih in obrtna združenja.

Od celotnega prihodka odreja sklad 33 odstotkov na posebne račune na osnovi Družbenega dogovora o kadrovske politiki in štipendiranju, občinam, ki jih zajema sklad. Ko so delegati razpravljali o teh sredstvih, so bili mnenja, da je potrebno sproti prilagajati cenzus, ki omogoča pridobitev štipendije. Sedanji je tako nizek, da štipendije ne more dobiti noben otrok delavcev pri obrtnikih, tudi, če ima normalno plačo. Sredstva ležijo neizkoriščena, kljub temu, da dru-

žine vse težje krijejo stroške šolanja.

Delegati so sprejeli tudi spremembe nekaterih členov samoupravnih aktov, ki določajo način povračila šolnine. V spremenjenem besedilu je sedaj navedeno, da delavec, ki se odloči za daljše šolanje, lahko praviloma dobi sredstva za plačilo šolnine še ob vpisu v šolo in sicer tako, da sklad nakaže denar neposredno šoli. To je pomembna sprememba pri financiranju šolanja delavcev pri obrtnikih ob delu in iz dela.

Delegati skupščine so sprejeli sklep o volitvi delegatov skupščine njenih organov in odbora samoupravne delavske kontrole sklada za obdobje 1988–1992.

Zapisi smo, da je v naši občini okrog 1600 delavcev v obrtnih delavnih. Ti so se v času do 30. septembra udeležili naslednjih oblik izobraževanja in drugih dejavnosti, ki jih organizira in financira sklad: 3 delavci obiskujejo srednjo šolo ob delu, 8 jih je opravilo tečaj tujih jezikov, 2 tečaj za voznika motornih vozil, nekaj se jih je udeležilo frizerskega tečaja pri Narta studiu v organizaciji sekcije frizerjev pri Zvezi obrtnih združenj Slovenije. 18 jih je bilo na obrtnem sejmju v Salzburgu in v tehničnem muzeju v Münchnu, 23 pa v Splitu in na otoku Visu. 34 šišenskih delavcev in delavk pri obrtnikih je bilo na obrtnem sejmju v Celju.

OO ZS je uspelo peljati na poučni izlet in družbenopolitično izobraževanje 50 delavcev in delavk.

Zanimivo je, da nihče ni končal osnovne šole, da se nihče ni odločil za pridobitev znanja slovenskega jezika (gostinci, prodajalci sadja in zelenjave!) ter, da se nihče ni odločil za izobraževanje iz dela. **Stane Jesenovec**

Lepo bi bilo, ko bi tudi letos organizirali takšno pristrčno srečanje za starejša krajane, kot je bilo decembra v šoli Riharda Jakopiča, če bodo seveda dopuščale finančne možnosti ob tem, da je potrebna štednja na vseh področjih.«

Marjan Kodolja, ravnatelj Osnovne šole Hinko Smrekar:

»Kot ravnatelj te šole imam eno srčno željo – da bi letos začeli graditi prizidek k naši šoli, saj bi s to gradnjo rešili vse probleme v šoli.

Kot občan in krajan pa želim, da bi v okolici šole napeljali toplovodno omrežje v stare bloke, kjer obstaja še star način kurjenja. S tem bi omogočili starim in onemoglim ljudem tako ogrevanje, ki ne bi bilo odvisno od ljubeznivih sosedov ali pa naših učencev, ki jim prinašajo kurjavo iz kleti v stanovanja. To pomoč nudijo naši učenci v okviru Podmladka Rdečega križa vedno, kadar kakšen krajan prosi za tako pomoč.«